

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

No. 6. Mt. XVII

Vasario-Feb. 6, 1937

Užgavėnių Sekmadienis (Quinquagesima).

L E K C I J A

I Kor. 13, 1—13.

BROLIAI: jei aš kalbėčiau žmonių ir angelų kalbomis, bet neturėčiau meilės, aš būčiau kaip žvangantis varis ir skambančios kanklės. Jei turėčiau pranašystės dovaną, žinočiau visas paslaptis ir visoki mokslą; jei turėčiau visą tikėjimą, taip kad galėčiau perkelti kalnus, neturėčiau gi meilės, aš esu niekas. Jei išdalinėčiau visą mano lobį neturčiams valgydinti ir jei išduočiau savo kūną sudeginti, bet neturėčiau meilės, nieko man nepadeda. Meilė yra kantri, maloninga. Meilė nepavydi, nesielgia sauvalingai, nesipučia. Ji yra nesididžiuojanti, neieško, kas jos yra, nesusierzina, neįtaria piktume, nesidžiaugia neteisybe, džiaugiasi gi tiesa; visa nukenčia, visa tiki, visako viliasi, visa pakelia. Meilė niekuomet nepaliauja, nors pranašystės paliaus buvusios, nors kalbų nebebus, nors žinojimas nieku pavirs. Nes mes žinome dalimis ir dalimis pranašaujame. Kuomet gi ateis, kas yra tobula, paliaus buvę, kas yra dalimis. Kuomet aš buvau kūdikis, kalbėjau kaip kūdikis, išmaniau kaip kūdikis, galvojau kaip kūdikis; kuomet gi pasidariau vyras, nusikarčiau, kas buvo kūdikio. Dabar mes matome atspindyje lyg mįslę, tuomet gi veidu į veidą. Dabar aš pažįstu dalimi, tuomet pažįnsiu, kaip ir esu pažintas. Taigi, dabar pasilieka tie trys dalykai, tikėjimas, viltis, meilė; tačiau didžiausias tarp jų yra meilė.

E V A N G E L I J A

Luko 18, 31—43.

ANUO METU, Jėzus pasiėmė dvyliką ir jiems tarė: Štai, mes einame į Jeruzalę, ir įvyks visa, kas per pranašus parašyta apie žmogaus Sūnų: Jis bus paduotas pagonims, iš jo tyčiosis, bus plaktas ir apspjau-dytas; nuplakę jie užmuš jį, bet trečioje dienoje jis prisikels. Jie nieko iš to nesupra-

to. Tas dalykas buvo jiems uždengtas, ir jie nesuprato, apie ką buvo sakoma. Kuomet jis artinosi į Jėriką, atsitiko, kad vienas akilas sėdėjo prie kelio elgetaudamas. Išgir-dęs praeinančią minią, jis paklausė, kas tai būtų. Jam pasakyta, kad praeinąs Jėzus Nazarėnas. Tuomet jis sušuko tardamas: Dovid sūnau, Jėzau, pasigailėk manęs. Ėjusieji priešakyje draudė jį, kad tylėtų; bet jis daug labiau šaukė: Dovid sūnau, pasi-gailėk manęs. Jėzus sustojęs liepė atvesti jį pas save. Kuomet jis buvo prisiartinęs, paklausė jį, tardamas: Ko nori, kad tau pa-đaryčiau? Jis atsakė: Viešpatie, kad regė-čiau. Jėzus jam tarė: Regėk, tavo tikėjimas išgelbėjo tave. Jis tuoju regėjo ir sekė jį garbindamas Dievą. Ir visi žmonės, tai matydami, davė garbę Dievui.

Savieop Patrauk

*Širdie mūs' Viešpaties skaisčiausia
O aukure šventybės, —
Širdie romi, nužeminčiausia,
Širdie pilna gėrybės.*

* * *

*Tu mūsų širdis suteptas
Savo krauju nuplauk
Ir sielos priešo sužeistas
Arčiau savieop patrauk.*

* * *

*Duok Tau, o Jėzau panašėt
Ir degt ugnim' dangaus,
Kaip tu iš meilės vien kentėti
Visas kaučias žmogaus.*

* * *

*Švenčiausios meilės degt liepsnos'
Numirus žemei, mirti sau,
Atgimus meilės sopuoliniuos',
Gyventi, Meile, vien tik Tau.*

Vynmedžio šakelė ("Ž.")

Pašaukimo Stebėtini Keliai

Kun. A. T. (Samata)

Liudvikas Juozapas Martynas

TAI buvo rugsėjo mėnesį, 1843 metais, kad kilnaus pašaukimo kupinas vienas jaunuolis kuopė Alpu kalną į Šv. Bernardo vienuoliją, Šveicarijoje. Tai buvo Liudvikas Juozapas Martynas, doras ir pamaldus jaunuolis, kurį nuostabiu būdu Dievas pasirinko Sau. Jis ėjo iš Alenkono, žemiosios Normandijos, Prancūzijoje. Jo žydrios akys švietė entuziazmu ir žerėjo jaunatvės ugnim, kai aukšyn kuopė į kalno viršūnę.

Kokis gi buvo jo tikslas?

Jis ėjo į Šv. Bernardo vienuoliją aukoti savo gyvenimą Dievo tarnybai. Vienuolijos svetingas prioras nuoširdžiai jį patiko ir meiliai sveikino, nes vienas žvilgsnis į jį rodė, kad jaunuolis atėjo kilniais užsimojimais ir šventais idealais. Prasadėjo kvotimai ir jo klausta, kaip toli pažengęs lotynų kalboje. Pasirodo, kad jaunasis aspirantas ne gana pažangojo toje klasiškoje kalboje. Ir girdime, kaip gerbtinas prioras duoda galutiną nuosprendį šiais žodžiais:

“Aš iš tikrųjų gailiuos, mano sūnau, kad esminė sąlyga reikalauja lotynų kalbos gero pažinimo. Ir dėl to trūkumo tamsta dabar nepriimtas. Tačiau, neliūdėk; eik į savo tėviškę ir uoliai mokinkis. Ir kuomet geriau apsipažinsi su lotynų kalba, grįšk pas mus, ir mes tamstą priimsime ištiestomis rankomis.”

Nusivylęs, širdgėlos suspaustas, Liudvikas Juozapas Martynas grįžo į savo tėviškę. Ilgainiui, jis mato, kad Dievas rūpestinga apvaizda jam rengė kitokių dalykų gyvenimui. Ir netrukus, Šv. Bernardo vienuolija Alpu kalno viršūnėje jam liko vien gražus atminimas.

Zelija Guerinaitė

Keletas metų vėliau, tame pačiame Alenkono mieste, Zelija Guerinaitė, patogi ir maldinga mergelė, atsilankė į Gailestingųjų Sesučių vienuoliją. Ji norėjo būti Sesutė ir savo gyvenimą aukoti Dievui. Ji labai troško tapti Kristaus sužadotinė. Jos minčių

idealinga svajonė ir širdies šventasis troškimas buvo gyventi vienuoliniame luome. Sesučių vienuolijoje sekė pasitarimas. Šventosios Dvasios įkvėpta, Vyriausioji Motina neabejojamai nusprendžia, kad ši mergelė neturi pašaukimo į vienuolinį gyvenimą, ir jai taria: “Dievas nori, kad tu gyventum pasaulyje.”

Širdies skausmu ir nuliūdus, Zelija Guerinaitė apleidžia Sesučių vienuoliją ir grįžta pas savo sesytę ir broliuką. Netrukus, Zelijos sesytė įstoja į Vizitiečių vienuoliją, o ji su broliuku pasilikusi viena ir savo mintis kreipia į Moterystės Sakramentą. “O mano Dieve,” ji neliaujančiai meldavosi, “kadangi aš esu neverta tapti Tavo sužadotinė, kaip mano brangioji sesytė, aš įeisiu į Moterystės luomą vykdyti Tavo šventąją valią; ir aš Tavęs maldauju taip parėdyti, kad tapčiau daugelio vaikelių motina, ir suteik tą malonę, kad jie visi galėtų pasiaukoti Tavo tarnybai.”

Palaimintos vedybos

Liepos 12 dieną, Notre Dame bažnyčia Alenkone buvo puošniai nudabinta. Ir nuotaičiai gaudė vedybų varpai. Laiminga pora, būtent, Liudvikas Juozapas Martynas ir Zelija Guerinaitė ties Dievo altoriumi tapo suvienyti Moterystės Sakramento nesuardomais ryšiais. Ir kaip taurusis Tobijas, jie buvo suvienyti vien tik dėl meilės vaikų, kuriuose Dievo vardas būtų amžinai laiminamas. Metai ėjo. Ir jiedu iš pavyzdingo ir laimingo sugyvenimo susilaukė devyniatos gražių ir kilnių vaikelių. Keturi iš jų, būtent, dvi dukrelės ir du sūnaičiai nuėjo pas Dievą į dangiškuosius namus, o liko penkios sveikos ir maldingos mergelės, kurios visos įstojo į vienuoliją ir tapo Sesutėmis.

Kūdikėlio Jėzaus Mažoji Gėlėlė

Gi paskutinė iš tų penkių kilnių dukrelių buvo Marija Pranciška Teresėlė, Kūdikėlio Jėzaus Mažoji Gėlėlė, kuri 28 metais po savo mirties, Šv. Petro bazilikoje, Romoje, gegužės 17 dieną, 1925 metais, tapo kanonizuota ir paskelbta šventoji, garbingai valdant

Apaštalu Sostą Popiežiui Pijui XI, kuris ją pavadino popiežiavimo žvaigždė.

Kaip nuostabiu būdu ir paslaptinai Dievas parėdo kiekvieno pašaukimo stebėtinus kelius gyvenimui. Iš tikrųjų, kaip nuostabiu būdu Dievas skiria kiekvienam iš mūsų dalį atvaidinti savo gyvenime. To vaidmens dalis yra mūsų pašaukimas. Žiūrėk į Šv. Teresėlę, Mažąją Jėzaus Gėlelę. Jos tėvo pašaukimas nebuvo tapti kunigu, ir jos motinos pašaukimas nebuvo tapti Sesute. Ne, taip nebuvo, kaip jie norėjo. Tačiau, juos Dievas panaudojo, kaip Savo įrankius, kad

kartu su kitomis šventomis Sesutėmis pasauliui duoti brangią, malonią, kilnią ir šventąją Sesutę, kuri dabar iš aukštojo Dangaus savo sosto beria aukojančios meilės rožes visam pasauliui. O kaip palaiminta, kad Šv. Teresėlė, Kūdikielio Jėzaus Mažoji Gėlelė, savo gerbėjams rodo tokį galingą užtarymą, nenuilstančiai ir nenustojančiai berdama rožes žemėn, būtent, visiems teikdama taip labai reikalingas malones mūsų vargingame gyvenime šioje ašarų pakalnėje, ir tuomi kartu traukia kitų sielų būrius savo palaimintu keleliu, ir veda į Dievo beribės meilės palaimintąją karalystę.

Paslappingoji Rykštė

J. Mačernis

(*Tėsinys*)

II. Atsitikimai pasaulinėje istorijoje

NET nekatalikas Schilleris yra pasakęs, kad istorijos eigoj aiškiai matosi Dievo ranka, ir kad pasaulio istorija yra drauge ir pasaulio teismas. Tik gaila, istorijos vadovėliai daugiausiai yra persunkti ne Kristaus dvasia, bet lėkšto materializmo dvasia.

Krikščionies akimis pažiūrėjęs į istoriją, lengvai pastebėsi tokių dalykų, kurie verčia žmogų susimąstyti.

Nemažai istorijos tyrinėtojų ir protestantų pastoriai gerokai padirbėjo beieškodami atsitikimų, kad katalikų kunigai būtų išdavę išpažinties paslaptį. Bet iki šiol ne vieno tokio atsitikimo negalėjo surasti.

Kelį nedori popiežiai gerokai pakenkė popiežių autoritetui, o tačiau šv. Petro sostas nepajudinamas, kai tuo tarpu viena valstybė po kitos griūva. Tas rodo, kad Dievas globoja savo Bažnyčią nepaliamajam per visus laikus.

Iš didelės daugybės istorinių įvykių, kurie verčia susimąstyti, čionai paduosiu tik keletą.

Įdomu yra peržvelgti likimą tų valdovų, kurie persekiojo Bažnyčią. Jeigu baisi mirtis tik pavienius iš jų būtų ištikusi, tad gal dar galėtume kalbėti apie atsitiktinumą. Bet kada ištisių šimtmečių bėgyje matome vis tą pat besikartojant, tad tas jau sunku išaiškinti

ti tuščiu atsitiktinumu. Ypatingai kas persekiojo Kristaus vietininką, tas iki savo gyvenimo galo negalėjo išlikti savo aukštoje vietoje, o nemaža iš jų net ir baisios mirties sulaukė. Kiekvienas istorijos šimtmetis duoda tam pavyzdžių.

Nuo Nerono iki Julijono Atpuolėlio buvo 18 Romos imperatorių atvirų priešų ir persekiotojų Bažnyčios, ir ypatingai popiežių. Iš tų imperatorių 4 baigė savizudybę, devynius kiti nužudė, penki susilaukė šiaip baisios mirties.

Neronas, kurs liepė prikryžiuoti Petrą, neviltyje pats sau galą pasidarė; Maksimilianas Herkuleus pasismaugė save virve; Aurelius ir Hadrijanas nusizudė badu. Domicianas, Julius, Maksiminas, Aurelijanas, Gallus ir Volusijanas, kurs popiežių šv. Kornelijų ištrėmė į Civitą Vecchią, visi jie saviškių buvo išduoti ir nužudyti. Decijus krito mūšyje; Licinas, Konstantinui liepiant, buvo pasmaugtas; Valerijanas prieš mirtį gavo iškęsti didelį pažeminimą: atsigulęs ant žemės jis turėjo tarnauti kaipo kaladė persų karaliui Saporui kojoms pasidėti. Paskiau jis negarbingai žuvo. Trajanas, kurs ištrėmė šv. Klemensą, matyt, buvo nunuodytas. Dioklecijanas, šeldamas, kad negali išnaikinti katalikų, užduso karštyje. Severą pribai-

gė nušiminimas. Galerą ir Maksiminą dar gyvus suėdė kirminai. Į Julijaną Atpuolėlį nežinoma ranka paleido strėlę ir jis mirė skaudžia mirtimi.

Iš vėlesnių šimtmečių paminėsime imperatorių Konstantiną, kurs į Trakiją ištrėmė popiežių Liberijų. Jis tapo savo dvariškių žaislu ir būdamas jau ant bedugnės krašto staiga mirė. Rytų imperijos valdovas Anastazijus I, kurs tarp kitko iškoliojo popiežiaus pasiuntinį, žaibo buvo nutrenktas. Imperatorius Konstančas II kankino ir ištrėmė popiežių Martiną; 668 m. jis buvo žiauriai nužudytas. Imperatorius Justinijanas buvo didelis popiežiaus Sergijaus priešas. Pavaldiniai sukilo prieš jį, nuvertė nuo sosto, nupiovė jam nosį ir ištrėmė.

Toliau skleidami istorijos lapus rasime vis tą patį: Spoleto herc. Lambert tiek spaudė popiežių Joną VIII, iki šis gavo bėgti į Prancūziją. Bet greit po to ir patsai herogas buvo išvytas iš savo krašto. Dešimtojo šimtmečio gale Krescencijus sukurstė Romoje maištą ir patsai norėjo užsidėti sau tiarą, bet prie imperatoriaus Otto III jis buvo pakartas Romoje ant Angelo pilies rūmų. Cola Rienzi 1354 m. užgrobė popiežiaus valstybę, bet greit žmonės jį išvijė iš miesto, o vienas tarnas jį nudūrė. Romėnai jo kruvina lavoną pakorė. Imperatorius Henrikas V persekiojo popiežių Paskalį II. Bet už tat visas jo gyvenimas pilnas nelaimių ir nepasisekimų. Jo nedoras sūnus mirė nuo maro. Fridrikas II tyčiojosi iš popiežiaus ir atėmė iš jo kelis miestus. Bet paskiau jis buvo nuverstas nuo sosto ir, matyt, nunuodytas.

Tą pat matome ir Prancūzijoje bei Anglijoje. Prancūzijos karalius Pilypas Gražusis buvo popiežiaus Bonifaco VIII priešas. 47 m. amžiaus jis krito nuo arklio ir užsimušė.

Svarbiausias kaltininkas vienuolynų panaikinimo Anglijoje ir naujosios anglikonų sekotos generalvikaras buvo Tomas Kromvelis. Tačiau 1540 m. tas galiūnas pateko į kalėjimą, apkaltintas valstybės išdavimu. Liepos 28 d. jam nukirto galvą. Atskalūnas Canterbury vyskupas Cranmer, griovėjas vienuolynų mokyklų Anglijoje 1556 m. kovo 21 d. buvo sudegintas. Napoleonas I laikė penkerius metus nelaisvėje popiežių Pijų VII. Lygiai penkerius metus gavo paskiau ir Napoleonas išbūti ištremtas ir uždarytas negy-

venamoj šv. Elenos saloj. Pijus VII vėliau triumfališkai sugrižo į Romą. Napoleonas gi mirė ištrėmime apleistas.

Tuose pat rūmuose, kuriuose jis diktavo popiežiui įsakymus, paskiau jis pats turėjo pasirašyti savo atsisakymą nuo sosto. Tame pat kambary, kur jis išplėšė iš popiežiaus jo nuosavybę, mirė jo sūnus, kurs niekad nebuvo užžengęs ant sosto.

Italijos karališkoji šeima atsilankė Vienoje pas Austrijos karalių, tačiau Austrijos imperatorius atsisakė atsilankyti pas Italijos karalių dėl popiežiaus valstybės užėmimo. Imperatorienė atvirai parašė savo seseriai, kad iki tol sunkiai nukentėjo visi, kurie šiaip ar taip skriaudė popiežių ir varžė jo laisvę. Aprašiusi tam laiške, kaip Napoleonas I persekiojo popiežių, imperatorienė toliau taip rašo:

“Žinomas yra dalykas, kad popiežius paskiau sugrižo į Romą, Napoleonas gi buvo ištremtas pradžioje į Elbos salą, paskui į šv. Elenos salą. O jo sūnus, tas nelaimingasis Romos karalius! Jis mirė kaip tik šioje vietoje, kur aš rašau. 1832 m. liepos 22 d. 5 val. jis mirė Schonbrunno rūmuose kaip tik tam pačiam kambary, kur gyveno jo tėvas pasiekęs galybės aukštumą, tuose pat rūmuose, kur 1809 m. geg. 17 d. puikybės ir pykčio apakintas Napoleonas I išleido įstatymą, kuriuo išplėšiama popiežiui valstybė ir patsai Napoleonas paskelbiamas Romos viešpačiu. Viso to aš negaliu be susijaudinimo prisiminti. Aš žinau, kai kurie politikai dėl to tik juokiasi ir vadina tai atsitiktinumu, bet mano miela sesele Margarita, toksai nelaimingas “atsitiktinumas” mūsų dienomis vėl pasikartojo.”

Toliau imperatorienė aprašo Napoleono II elgesį su popiežium ir apverktiną likimą, kurio susilaukė tas Napoleonas ir visa jo šeima.

1860 m. rugsėjo 2 d. Napoleonas III tarėsi su Italijos karaliaus Viktoro Emanuelio ministერიu Farini, kaip užgrobti Bažnyčios valstybę. Lygiai po dešimties metų, 1870 m. rugsėjo 2 d. Napoleonas III drauge su savo armija pateko į vokiečių nelaisvę. Tą pačią dieną, kurią jis išdavė popiežių italų revoliucionieriams ir liepė iškelti Bažnyčios valstybėj Prancūzijos vėliavą, prancūzai pralošė pirmą savo mūšį su vokiečiais.

(Bus daugiau.)

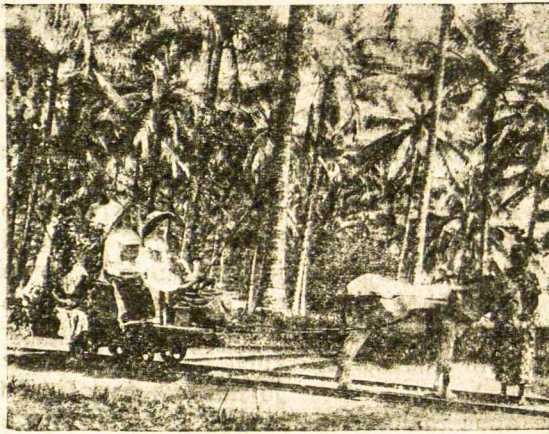
Is ten, kur Kristaus sviesa svinta

Rizikingas žygis

KAIP nukeliavau į Indiją, tai man pasakė: "Dieną visuomet atogražų kepurę ant galvos, naktį visuomet žibintą rankoje." Na, tai labai teisinga, nes dieną saulė deginte degina smegenis ir naktį, esant vieniems miške, šimtą kartų geriau turėt žibintą rankoje, negu gerą šautuvą.

Netikit? Na, tai paklauskite mano katekisto nuotykių.

Tas katekistas vadinosi Lurdusvanis. Tai buvo jaunas, drąsus, miklas, uolus ir, kas svarbiausia, buvo geras žmogus. Turėjo skaitlingą šeimyną, gaminėnais prasilavinęs, vieną trobą, ryžių lauką ir du jaučius. Šiaip taip kalbėdavo angliškai ir prancūziškai, tai dėl to jis man buvo labai brangus. Jis man labai padėdavo didelės parapijos darbuotėje. Parapijiečių buvo apie du tūkstančiai, bet išsimėtę po kaimus, po miškus, Coom paupiu. Vieną popietę pasišaukęs Lurdusvanį, paprašiau nuieiti į Chetputo miestelį apie aštuonis km. nuo rezidencijos. Tai visai nedidelis daiktas, rodos, tačiau bloga, kad Chetputas buvo už tirštos džiunglos, kurioje pilna gyvačių ir dažnai leopardų pasitaiko sutikti. Lurdusvanis pasiėmė vieną draugą ir dviese nukeliavo į Chetputą ištirti pas krikščionis vieno jaunuolio giminystę, kuris norėjo apsiusti. Tačiau pasiekęs miestelį, po trijų kelionės valandų, rado Polikarpą, to miestelio galvą susirgusį plaučių uždegimu. Tada katekistas jautė savo pareigą sugrįžti pas misijonierių ir jį palydėti pas ligonį, kad šis suteiktų jam paskutinius sakramentus. Bet turėjo grįžti per džiunglą ir tai naktį, ko jau jam niekas nepritarė daryti. Lurdusvanis, žūt būt, nusprendė grįžti. Draugas atsisakė jį palydėti, o drąsuolių tam mieste-

Veža seseris-vienuoles į netolimą misiją per prakirstas džiunglas.

lyje irgi meatsirado. Ir katekistas suprato, kad per drąsus jo žygis, pamąstė apie savo gražią šeimynėlę, savo jaunatvę, bet žvilgnis į merdėjantį Polikarpą, pridavė jam drąsos. Pasiėmė žibintą, lazda ir devintą valandą nakties drožė per džiunglą.

Kelias varsnas nuo Chatputo, jo laukė nemalonus susitikimas. Mėnesienoje pastebėjo viename miško griovy didelį leopardą (žvėris panašus į tigrą). Lur-

dusvanis sustojo, persižegnojo, paskui atsargiai padarė lanksmą ir vėl sau traukė. Bet po kelių minutų pasijuto, kad žvėris jį seka. Drąsos neprarado, greitai atsuko žibintą prieš žvėrį, kuris išsigandęs pasitraukė. Skubiai dūmė ir katekistas, tik į kitą pusę. Nėrė kaip galėdamas per tirštąsias džiunglas, bet nė leopardas jo nepaleido. Tas po kiek laiko pasirodė iš dešinės pusės tako ir pasiruošęs šokti ant savo aukos. Vis dėlto Dievas ir ši kartą neapleido savo drąsuolio. Lurdusvanis palaukė prisiartinant leopardą ir, kaip jau tas buvo netoli, drožė į snukį su žibintu, ir prispaudęs medalikėlį prie krūtinės, pabėgo. Taip pat ir leopardas, apsvilintas degančio gaso, kaukdamas pabėgo į džiunglas. Lurdusvanis pasiekė misijų rezidenciją ir papasakojo mikėiodamas iš išgąščio savo nuotyki.

Tik jo dėka Polikarpas mirė. Dievo malonėje; žibinto dėka šeimyna turi savo tėvelį, o aš drąsų katekistą.

Salezietis misijonierius.

Baisus Nakties Svečias

POILSIO valanda. Šiluma, rodos, taip ir kyla nuo žemės, kuri per ištisą dienele buvo kaitinama atogražų saulės. Palydžiu indietes į miegamuosius, kurios greitai atsi-

gulo į loveles ir, per dieną privargusios, saldžiai užmiega. Aš atsistuoju ir meldžiuosi pavesdama Marijos Krikščionių Pagalbos globai tas nekaltas sielas. Nuleidžiu žiburėlį žemyn ir pamatau visai netoli mano kojų kažin ką šliuožiant.

Aš viena akimirka daviau šuolį į šoną, šaukdamosi Marijos Krikščionių Pagalbos daugiau širdimi negu lūpomis.

Didelė marga gyvatė kažin kaip įšliaužė į miegamuosius ir dabar šliaužinėja, gali būt, ieškodama kokios skylės išėjimui. Mažosios mergaitės ramiai sau miega be jokio pavojaus, nežinodamos, kad visai arti šliaužinėja baisiai nuodinga gyvatė, kurios kiekvienas smūgis atneštų bematant mirtį. Aš meldžiuosi ir, beveik sulaikydama alsavimą, seku baisaus svečio nerangų judėjimą.

Po kiek laiko bjaurusis gyvis susiraitė prie durų, matyt, ir jam užėjo snaudulys. Aš kaip tik pasinaudojau proga, ir pasigriebus ilgą įrankį, drožiau gyvatei į buožę, kuriai ir užteko to smūgio.

Marija Krikščionių Pagalba vadovavo mano kovai, priešas nugalėtas!

Lengviau atsiduso krūtinė praslinkus pavojui; nunešiau gyvatės palaikus pas direktorę, ir drauge padėkojome dangiškai Motinai, kad išgelbėjo iš didelio pavojaus.

Viena Marijos Kr. Pagalbos dukterų misijonorė. ("S. Ž.")

Dievo Gailestingumas

(Iš Afrikos misijų)

KAI mes savo krašte randame tokių katalikų, kurie jau 30, 40 ar daugiau metų nesirūpina nei Dievu nei jo Bažnyčia, o vis dėl to sulaukia nuostabiai laimingos mirties valandos, ne be reikalo stebimės Dievo kantrybe ir jo gailestingumu, kuris nenori nusidėjėlio mirties, bet pasitaisymo ir gyvenimo. Misijonieriai pergyvena daug nuostabių pavyzdžių, kur daug nusidėjėlių prie pat mirties slenksčio trokšta šv. Krikšto vandens.

Kartą buvau skubiai pakviestas pas vieną jauną vyrą, kurį buvo mirtinai sužeidusi jo žmona. Susikivirčio ir įsmeigė jam į krūtinę didelį peilį. Pasikankino ir po trijų dienų mirė. Sunkiai sužeistasis prašė mane pakviesti ir maldavo krikšto. Aš tuoj supratau, kad čia negaliu daug šnekėti, todėl kar-

tu su juo atkalbėjau tikėjimo išpažinimą ir paklausiau, ar išsižada velnio. Gavęs teigiamą atsakymą, jį pakrikštijau Juozapo vardu. Tą pačią naktį jis mirė. Ir kas nenorėtų krikšto skaistume mirti?!

Kitą sykį dvi dienas prieš Kalėdas pakvietė mane pas vieną seną, jau senai pražilusią moteriškę, vardu Sangomą, kuri buvo žymiausia tos apylinkės burtininkė. Užaugusi pagonų tamsybėje ir versdamasi tuo juodu darbu vienuolika valandų prieš mirtį atsivertė.

Kai dar vietiniai negrai kariavę su europiečiais, kažin kur ji gimus. Nuo to laiko jau turėtų būti 70—80 metų, ir to krašto juodukai negrai dar kalnuose vertėsi medžiokle ir galvijų auginimu, o jų moterys mokėję rinkti įvairias augalų šaknis ir gaminti valgius.

Sangoma gulėjo nešvarioje lūšnoje ant seno nuvalkioto avikaalio ir sustirusiom akim spoksojo į šalia jos ugnivietėje gėstančias žarijas. Paklausiau, ar ji nori krikšto. Po ilgoko tylėjimo, nusikosėjęs tarė: "Aš prašiau tave pakviesti ir... aš jau ne Sangoma. Jau dveji metai, kaip aš neburiu ir vilkiu drabužius kaip krikščionys. Ir meldžiuos, kad man Aukščiausias, kai nustosiu kvėpuoti, duotų gerą vietelę. Iš viso, aš esu sena, neburiu jau ko šiame pasauly ieškoti, ir gyvenimas man nebegali nieko duoti." Ir pagonies siela jaučia, kad yra kažkas aukštesnis, kuriam žmogus kaip nors turės atsakyti.

Paaiškinau jai apie tikėjimą, ir kartu su ja sukalbėjome: Tėve mūsų ir Tikiu. Keliais žodžiais jai išaiškinau krikšto prasmę ir tikslą, liepiau gailėtis už nuodėmes. Bet su žodžiu "nuodėmė" ji atsistojo ir trumpai man atkārto, lyg aš tuo žodžiu būčiau užgavęs giliausią jos paslaptį. "Aš nė ant ko nepyks-tu!" Vadinas, aš neturiu jokios nuodėmės. Laimingoji siela, galvojau, tu žinai, kad tik pyktis ir nesantaika yra nuodėmė... Neilgai trukus vėl ėmė varginti ją stiprus kosulys. Pakrikštijau Kotrynos vardu.

Po krikšto apeigų ir atsidėjimo Dievui maldos, lyg į kitą pasaulį kraustydamos, sušuko: "Dabar esu vėl visai jauna, bet... pasaulis nebegali daugiau nieko man duoti, jau nesulauksiu Kalėdų." Ir iš tikrųjų po Kalėdų ji ilgai negyveno. Dvi dienas prieš jos mirtį buvau pakviestas kartu su ja pasimelsti. Tada patepiau ją šv. aliejais, ir ji, at-

KĄ JONUKAS GIRDĖJO BAŽNYČIOJE ?

JONUKUI parėjus namo po Mišių, motina jį pasišaukus užklausė ką jis girdėjo bažnyčioje, nes pati buvo ant ankstyvų Mišių, ne girdėjo pamokslų; ir kaip gera motina norėjo įpratinti savo vaiką, kad jis pasimokintų ir jaustų pareigą ne žiopsti, bet klausyti ir naudotis Bažnyčios mokslu iš pat jaunystės. Praeitą sekmadienį Jonukui per pamokslą teko svajoti apie sniegą ir jo gražumą, todėl ir nesuprato nematomų dvasinių dalykų, taigi ir ne daug ką galėjo pasakyti savo motinėlei. Bet šiandien jau žinojo, kad jo motina jį vėl klaus, ir pamylės jį, jei jis šiaip taip ką atsimins.

“O mam! labai daug ką kalbėjo klebonas, bet gerai, kad ir seselės mokytojos mums ir daug apie tą patį mokino ir mes turėjome rašyti apie tuos dalykus egzaminuose, ir užtat aš galėjau suprasti viską. Nelabai ką girdėjau pradžioje, nes nebuvau ištempęs ausų kai kokius užsakus ir Mišias garsino. Bet po tam kalbėjo labai garsiu balsu ir aiškiai pasakojo apie pasninką; sakė, kad trečiadienį prasideda atgailos laikas; kad visi katalikai kurie turi 21 metus iki 60 metų nuo trečiadienio, Pelenų Dienos, jis vadino, iki Velykų turės po nuodėmę tik vieną kartą per dieną valgyti. Sakė, kad ligoniai ir tie, kurie jau sveiksta neturi pasninkauti; ir tie, kurie sunkiai dirba; kuriems pasninkas kenktų išpildyti savo pareigas, tiems irgi nebereikia pasninkauti.

Paskui kalbėjo dar apie susiturėjimą nuo mėsos. Pavartojo tokį “funny” žodį, kurio aš negalėjau suprasti. “Ar sakė Ketvirčių metų,” užklausė motina. “Taip mam, taip

sidavusi Dievo valiai, ramiai laukė mirties. Kai grįžau po ilgų misijų kelionės atgal, kiti man papasakojo, kad ji mirė po Naujųjų Metų.

Kas paskatino šią Sangomą prieš pat mirtį atsiversti ir apsikrikštyti? Tai žino tik vienas Dievas, kuris didina savo išrinktųjų skaičių iš visų tautų, giminių ir kalbų. Dievas priglaudė ir šią seną burtininkę, bet ji ir pati prie tos malonės prisidėjo, nes prieš mirtį nuo jos neatsisakė ir nenusigrižo galva į sieną. Vertė *Kaz. Gečas*. (“P. P.”)

skambėjo, sakė, kad tą pasninką turėsime trečiadienį, penktadienį ir šeštadienį, ir kad tomis dienomis nevalia valgyti mėsos, bet priminė, kad valia kepti ir ruošti valgių su taukais.

Paskui paaiškino, kaip žmogus gali suprasti, kada jis pasninkauja. Sakė, gali valgyti pilnai tik vieną sykį, ar tai bus per pietus ar tai per vakarienę; o per pusryčius gali išgerti puoduką kavos ar arbatos su šmotuku duonos, gali net ir pieno dėti į kavą. O per pietus ar per vakarienę kas pasirinko sau ne pilnai valgyti, tas gali valgyti ketvirtą dalį pilno valgio. Sakė: tie kurie nežino ar pasiliuosoti nuo pasninko, ar ne, gali pasiklausti klebono ar savo nuodėmklausio.

Pelenų dienoje bus barstymas pelenais po kiekvienų šv. Mišių ir 3 val. ir 7 val. vakare su pamaldomis. Atsimenu, mam, kaip pernai viena mergaitė paklausė mokykloje, ar yra nuodėmė, jei, kaip kitose bažnyčiose uždeda pelenų ant kaktos, prieš einant iš Bažnyčios kas nuvalytų sau tuos pelenus. Mokytoja atsakė, kad nėra nuodėmė.

Paaiškino kunigas paskui, kodėl taip mes pradedam gavėnias. Dėl to, kad kunigas, kai barsto pelenais kiekvienam sako: “atsimink žmogau, kad dulkė esu ir į dulkę pavirsi,” kad atsimintumėm mirtį ir mūsų pradžią, kad iš nieko prasidėjome ir pavirsime į nieką, taip kaip šio pasaulio tuštybės. Ir kad pelenai yra ženklas atgailos nuo seniausių laikų.

Motina pastebėjo, kad vaikas gerai viską atsiminė ir ilgokai kalbėjo be jokių klaidų, ką buvo girdėjęs. Ji žinojo, kad jam buvo labai sunku susilaikyti, kad ne bėgtų poperų žiūrėti į “funnies”, dėl to užklausė jo tik vieną ką jis aiškiausiai atsimena iš pamokslų, ir ką jis sau pritaikino. Jonukas atsakė, kad kada kunigas aiškindamas Evangeliją apie Kristaus pranašavimą apie savo kančią, sakė: kad nors Jėzaus žmogiška širdis labai nenorėjo tų kentėjimų; visgi Jis pasidavė Dievo valiai ir kantėjo už mūsų nuodėmes. “Tai ir aš noriu taip,” Jonukas sakė, “kaip Jis nepaisyti sunkenybių, bet eiti pagal Dievo valios. Žinai, mamyte,

KLAUSK -- BUS IŠAIŠKINTA

Ar galiu eiti prie šv. Komunijos per dvi savaites tiktai penktadieniais, šeštadieniais ir sekmadieniais, nesijaučiant sunkios nuodėmės?

L. A.

Gali. Patariama, vienok, sužadinti nuosirdžią gailę už atleistinąsias, arba mažias nuodėmes. Tokiu būdu ir šv. Komuniją priimsi su didesniu pamaldumu ir dvasios susitelkimu.

Ar kunigas gali nešioti tokį kalnierių, kokį nešioja paprasti žmonės? Ar tiesa, kad kelios dešimtys metų atgal R. K. kunigai nešiodavę tokius kalnierių, kokius dabar nešioja?

L. A.

Kunigui negalima nešioti tokį kalnierių, kaip paprasti žmonės, nebent ištiktų kokie Bažnyčios persekiojimai. Kelios dešimtys metų atgal, ir dar šiandien galima matyti kunigų Lietuvoj, kurių kalneriai nėra toki, kaip Amerikos bei kitų kraštų kunigų. Bet jau įvesta seminarijose Lietuvoje nešioti vienodus kalnierių, kaip kad mūsų, Amerikoje, kunigai nešioja.

Jei laike šv. Mišių vietoj skaityti Mišių maldas, kalbų rožančių, ar gaunu malones, kurios rišasi su Mišių išklausimu?

L. A.

Taip darydama gauni ir Mišių malones ir

kad aš turi vilties būti kada kunigu. Aš nuo šios dienos per visą gavėnią pradėsiu atgailos gyvenimą, kad būčiau panašus į Kristų, sekti Jį savo išsižadėjimu: man ne valia pasninkauti, bet seselė mus pamokino mokykloje ką mes galim daryti kad būtumėm tikri katalikai be pasninko. Per gavėnią, mama, nereikės tau mane prašyti, kad ečiau į krautuvę, ar kad šunuką išvesčiau, aš tą darysiu kiek vieną dieną be prašymo."

Pabučiavęs motinos ranką, Jonukas nubėgo prie savo "funnies".

O motinai ašaros pasirodė akyse, kurių ji pati negalėjo suprasti, ar tai buvo ašaros džiaugsmo ar gailėsčio.

V. Č.

rožančiaus atlaidus. Patartina Mišių laike kalbėti Sopulingąją Rožančiaus Dalį, kad tokiu būdu būtum persiėmus Jėzaus kančia.

Sunkesnes nuodėmes išpažintas iš praco gyvenimo, ar galima ir ar reikia vėl retkarčiais pasakyti nuodėmklausini per kitas išpažintis?

L. A.

Galima, bet nėra būtino reikalo išpažintąs nuodėmes vėl atkartoti, nebent būtų kokių abejonių. Yra labai pagirtinas dalykas jas retkarčiais pasakyti nuodėmklausini dėl didesnio gailėsčio sužadimo.

Jei asmeniu susidaro tokios aplinkybės, kad nėra galimybės priimti šv. Komuniją kiekvieno mėnesio Pirmą Penktadienį, ar jis gali išpildyti Devynių Pirmų Penktadienių sąlygas ir apturėt nuopelnus priimdamas šv. Komuniją pirmais Sekmadieniais per devynius mėnesius be pertraukos?

V. P.

Beabejonės Dievui labai patiks šv. Komunijos priėmimas be pertraukos per devynius pirmus Sekmadienius, arba kitomis dienomis; tačiau ypatingas užmokestis mūsų Viešpaties Jėzaus pažadėtas tiems, kurie atliks Devynius Pirmus Penktadienius gali būt užsielnomas tik tuo būdu, kuriuo Jis nurodė — priimant šv. Komuniją be pertraukos per Devynius Pirmus Penktadienius.

Ar tai tiesa, kad vienu tarpu buvę du Popiežiai?

A. D-kas

Ne. Buvo tokių, kurie neteisingai reikalavo Popiežiaus titulo; tačiau niekuomet nėra buvę daugiau, kaip vienas tikras Popiežius vienu tarpu.

Ar galima deginti senus rožančius, škaplerius ir kitus religinius daiktus, kurie buvo pašventinti? Ar reikia jų pelenus žemėj apkasti?

T. O.

Panašius daiktus galima sudeginti; ir kadangi su sudeginimu jiems skiriami atlaidai liaujasi buvę, tai nėra reikalo žemėj kasti jų pelenų, nei naikinti juos koku ypatingu būdu.

MALDOS APAŠTALAVIMAS ŠVENČIAUSIOJE JĖZAUS ŠIRDYJE

Bendroji intencija vasario mėn., 1937, kurią Šventasis Tėvas Pijus XI Paskyrė:

Kad tautų valdytojai krikščioniško gyvenimo dėsniais vadovautusi.

SVARBIOS turėjo būti priežastys, kurios versta vertė Šventąjį Tėvą per paskutiniu du metu prašyti Maldos Apaštalavimo draugijos narius melsti, kad tautų valdytojai krikščioniškais dėsniais vadovautusi.

Žmogus ne valstybei sutvertas, bet valstybė žmogui, kad medžiagine pagelba galėtų lengvai savo dvasinį tikslą atsiekti. Tačiau, pagonijos ir bedievybės šalininkai stengiasi subedievinėti valstybę ir versti žmones jai kūnu ir siela atsiduoti.

Didžiausias grėšančių pavojų krikščioniškam valdymosi šiandien yra Rusijos komunizmas, kuris laiko apsiaubęs visą Rusiją ir Meksiką ir, kuris taip pat stengiasi per sukilimus įsiveržti į Ispaniją ir Kiniją su savo bedievybe ir naikinimu tikros valdžios ir privačios nuosavybės ir kitų žmogaus neliečiamų teisių. Tik žmonės apvilti, komunizmą sveikina ir jį skaito už tikrą demokratiją ir progresą.

Šventasis Tėvas, tas ištikimas žmonijos ganytojas, ragina visus melstis už viešpataviną krikščionijos mokslo prieš pragaištingus komunizmo dėsnius ir kitas pagoniškas bei ateistiškas savokas.

YPATINGA MISIJŲ INTENCIJA:

Melstis už Indijos ir Ceylono jaunuolius.

APSIVALYMO ŠVENTĖ (GRABNYČIOS)

Vasario 2 d.

ŠIOJI paslaptis mūsų Viešpaties gyvenime išsipildė Seno Įstatymo reikalavimu, būtent: paaugoti pirmgimį ypatingai Dievo tarnybai. To tikslas buvo priminti žydų tautai Dievo valdžią ir nuosavybę ant žmonių ir išreikšti Jo pasibiaurėjimą mažiausiam prasikaltimui. Tas įsakymas lietė kiekvieną motiną pasirodyti kunigui Bažnyčioje keturiasdešimt dienų po pagimdymo pirmgimio

sūnaus, kad paaugojus jį Viešpačiui, ir išpirkus jį su vienmečiu avinėliu, gi neturint iš ko padaryti minėtąją auką, ji galėjo sūnų išpirkti dviem karveliais.

Dorybes Jėzaus ir Marijos pasireiškusias šioje paslapyje sunku žodžiais išreikšti, tačiau, galime susitelkę tyloje pagerbti jų prisirišimą prie neturto, meilę paklusnumui, ir pasiaukojimą, kuris savo pilnumoj pasireiškė ant Kalvarijos kalno.

PRATYBA

Rūpinlis mažaisiais. — Šv. Evangelija gražų pavyzdį mums paduoda Švč. Panelės Marijos asmenyje, kaip ji stropiai rūpinosi visuomet savo Dieviškuoju Vaikeliu.

NURODYMAI PROMOTORIAMS

Vasaris, 1937

BRANGUS PROMOTORIAU:

Vasario mėnuo, kaip žinote, yra pašvęstas katalikiškos spaudos platinimui.

Mūsų amžius pasižymi propagandos dvasia. Atsiranda rėmėjų, kurie skleidžia visokeriopų, gerų ir abejutiškų, ir net kartais (kas yra apgailėtina) visai blogų sumanymų bei reikalų. Žymiai šiame propagandos platinime pirmą vietą užima kasdieninė spauda išleidama tiesiog milžinišką laikraščių, knygelių, žurnalų ir knygų sriovę. Visokios įmanomos mintys — dažniausia nepageidaujamos — žmonėms atidengiamos. Sistemos, griaujančios valstybių pagrindus, propaguojamos. Pragaištingi nusistatymai prieš dorą gyvenimo vedimą yra platinami žmonių tarpe.

Be reikalo nesakoma, kad Katalikų Bažnyčia — tiesos stulpas ir pagrindas — yra dorovės tvirtovė, kuri yra ypač pakrypusios spaudos puolama. Prieš ją visų priešų smūgiai taikomi, nes gerai žino, kad sunaikinus Bažnyčią sugrius visa dvasiško gyvenimo statyba.

Garsus vokiečių pralotas kartą išsitarė: „Jei šv. Povilas mūsų laikais gyventų, jis

būsu laikraštinkas." Nors pasakymas gal kiek perdėtas, tačiau ryškiai pažymi spaudos galę gero ar blogo platinime. Bažnyčia, kurios dvasia šv. Povilas buvo išisąmonijęs, tikrai supranta šią tiesą, ir, Dievo garbei pasišventusi, panaudoja spaudą Kristaus ramybę ir Dievo karalystę žemėje praplėsti.

Štai katalikiškos spaudos reikšmė bei svarbumas, ir mūsų pareiga — platinti šią galingą priemonę gerai, visokiais mums priinamais būdais.

Katalikiškoji spauda irgi remiasi produkcijos ir reikalavimo dėsniais. Jos pasisekimas pareina nuo rašytojų, leidėjų ir skaitytojų skaičiaus. Skaitytojai paskučiausiai minimi, bet, iš tikrųjų jie turėtų būti pažymėti pirmoje vietoje, nes jei nebūtų skaitytojų, rašytojai ir laikraščių redaktoriai pasiiktų be darbo. Čia guli plati apaštalavimui dirva promotoriams; skaitydami patys katalikiškas knygas, perijodinius leidinius, ir stengdami žodžiu ir pavyzdžiu kitus raginti panašiai daryti.

Auksinė, tad, proga kiekvienam promotoriui dalyvauti spaudos apaštalavime. Jei kiekvienas sumaniai stengsis įtikinti narį(ę) savo draugijoje tapti "Kristaus Karaliaus Laivo" skaitytoju, ir kad kiekviena šeima jį užsisakytų, katalikiškos spaudos platinimas ir Saldžiausios Jėzaus Širdies garbė tokiu būdu žymiai pakils. Geras būtų šių 1937 metų šūkis promotoriams: "*Kiekvienas katalikas Saldžiausios Širdies Maldos Apaštalavimo draugijos narys sykiu ir "Kristaus Karaliaus Laivo" skaitytojas!*"

BOKŠTO LANGELIS

Mirtis žmogų užklumpa visokiose aplinkybėse; kartais tikėtai, kartais ne. Staiga, netikėta mirtis nė vieno žmogaus nėra geistina. Kiekvienas trokšta, kad jam tektų mirti negreita mirtimi, panašiai kaip ligonis mirties patale, nes tada yra labai gera proga tinkamai prisiruošti prie būsimo amžino gyvenimo. Todėl, dievobaimingį žmonės meldžiasi ir prašo Dievo laimingos mirties, kad jiems tektų skirtis su šiuo pasauliu jau gerai prisirengus.

MARIANAPOLIO AIDAI

Povilas Sabulis

Ziemą šalta lakstyti, todėl studentų dauguma laisvomis valandomis pasilieka kambariuose. Šiomis dienomis knygnas, Tėvelio Jagmino, M.I.C. sutvarkytas, atsidarė. Tuojau visi studentai ėjo pasirinkti įvairiausių knygų pasiskaitymui. Pasirodo, kad visi jomis naudojasi savo prasilavinimui ir išsimokslinimui.

* * *

Šiomis dienomis kolegijos metinio vaidinimo praktikas eina vis pirmyn. Studentai stengiasi savo roles gerai išmokti, kad tik geriau būtų suvaidinta, ir kad gražai galėtų pasirodyti visuomenei. Kun. dr. Starkus deda visas savo jėgas ir pastangas, kad vaidinimas kogeriausiai pasisektų. Prie komedijos "Šykštuolis", bus pridėta drama "Našlaitis". Abu veikalai yra mokytojo Pilipausko išversti į lietuvių kalbą.

* * *

Sausio 27 dieną įvyko Marianapolio kolegijoj programa paminėti dešimts metų Marijonų Kongregacijos Atnaujintojo ir Marianapolio Kolegijos Kurėjo a. a. Arkivyskupo Jurgio Matulevičiaus mirties sukaktį. Tą dieną kolegijos akademijos buvo surengta kelios paskaitos, eilės ir t. t., kas ryškiau nurodė a. a. Ark. Jurgio Matulevičiaus nuveiktus darbus bei nuopelnus Tautai ir Bažnyčiai.

* * *

Vasario 12 dieną kolegijos orkestras ir choras išvažiavo į Brooklyną, N. Y. dalyvauti programoje, kurią rengia vietos lietuviai paminėti Lietuvos Nepriklausomybės 19 metų sukaktį.

* * *

Šiomis dienomis mes turėjome garbės turėti žymų svečių — p. Petrą Rimšą, kuris yra pasižymėjęs mene kaip skulptorius. Jo darbai "Artojas" ir kiti pasiliks lietuvių nepamiršti per amžius.

TĖVAI MARIJONAI IR JŲ RĖMĖJAI

Atgaivintas Tėvų Marijonų Rėmėjų 19 Skyrius

Kiek metų atgal Aušros Vartuose (West Side, Chicago) gyvavo Tėvų Marijonų Rėmėjų 19 skyrius. Paskutiniu laiku visai buvo miręs. Bet naujai paskirto dvasios vado kun. V. Čižausko pastangomis skyrius sekmdienį, sausio 24 d. tapo atgaivintas. Nors žmonių susirinko neperdaugiausia iš priešasties blogo oro, visgi po mišparų, kviečiami kun. V. Čižausko, M.I.C., teikėsi susirinkti į mokyklos salę.

Valdybą sudaro šie asmenys: pirm—J. Kulikauskas, vice pirm.—Julijona Kulbienė, rašt.—Ig. Kryževičius, išdin.—Pr. Šliogerienė, drasioš vadas—kun. V. Čižauskas. Nariais įsirašė sekantieji: Pr. Šliogerienė, M. Stumbrienė, Ieva Šiaulienė, M. Balčiūnienė, Emilija Pocienė, Jul. Kulbienė, Ona Ūsienė, Vinc. Petraitenė, Eleonora Motuzienė, Petronėlė Tarnainienė, Jonas Juzėnas ir Ignas Kryževičius.

Taipgi į susirinkimą atsilankė gerb. kleb. kun. M. Urbonavičius, kuris plačiai apibūdino ir skyriaus reikalavimą, ir kartu džiaugėsi, kad tiek susirinko, ir linkėjo visame geriausių sekmių.

Taipgi, reikia pasidžiaugti 19 skyriaus organizavimo sėkmėmis. Praeito sus-mo kiekvienas narys pasiryžo atsivesti į sekantį susirinkimą, kuris įvyks ketvirtą mėnesio sekmdienį po naują narį. Tad sveikiname brangius rėmėjus-as ir linkime, kad jų pasiryžimas pasisektų įvykdyti.

Susirinkimas taipgi nutarė po Velykų suruošti gražią ir linksmą pramogėlę, kokios dar West Sidėje nėra buvę. Tam darbui išrinkta komisija, kurią sudaro: Ig. Kryževičius, Jul. Kulbienė, M. Balčiūnienė, ir taipgi visi kiti pasizadėjo gelbėti.

Kun. V. Čižauskas taipgi plačiai paaikškino šiuo laiku tęsiantį vajeaus reikalą, kuriam susirinkusieji nariai labai pritarė ir nekurie paėmė knygučių tam tikslui padirbėti.

Rėmėjas J. K.

Skaitytojos Laiškas

Viena nuoširdi *Laivo* skaitytoja atnaujindama prenumeratą štai kokius linkėjimus siunčia visų mėgiamiausiajam savaitraščiui *Kristaus Karaliaus Laivui*”.

“Aš jau daug metų, kaip skaitau *Laivą*, ir nenoriu su juo skirtis. O kada man reikės skirtis su šiuo pasauliu, tai aš turėsiu *Laivą* gatavą, kuris mane nuves į amžinastį, kur būsiu laiminga amžinai.”

O. P., Providence, R. I.

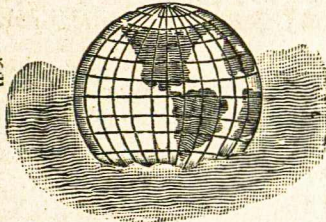
Tėvų Marijonų Rėmėjų Aukos

Yodeliai V. ir K., Chicago, Ill.	7.00
Malkavičienė, Chicago, Ill.	5.00
Lukošienė J., Philadelphia, Pa.	5.00
Dačiola Ig., Chicago, Ill.	5.00
Montrimienė K., Chicago, Ill.	3.00
Kunavich A., Clinton, Iowa	3.00
Bernard J., Chicago, Ill.	3.00
Dulkė J., Lowell, Mass.	3.00
Jagminas J., Chicago, Ill.	3.00
Norvaišienė E., Chicago, Ill.	3.00
Petraitenė V., Duquesne, Pa.	1.00
Petrauskaitė O., Providence, R. I. ..	3.00
Bakšienė S., Scranton, Pa.	3.00
Wiesber M., Cleveland, Ohio ..	3.00
Pocius B., Brooklyn, N. Y.	3.00
Kantautienė M., Waukegan, Ill.	1.00
Mikenas A., Sioux City, Iowa	3.00
Steponaitis A., Rochester, N. Y.	3.00
Barkūnienė M., Chicago, Ill.	3.00
Jonikai V. ir S., Chicago, Ill.	3.00
Bagdonavičienė M., Minersville, Pa. ..	3.00
Bendorius P., Detroit, Mich.	2.00
Ziurilienė M., Dorchester, Mass.	3.00
Zairis J., So. Boston, Mass.	3.00
Jokubavičienė B., Chicago, Ill.	3.00
Matulaitis Rev., St. Clair, Pa.	3.00
Perekšlytė A., North Abington, Mass... ..	3.00
Baluski A., Marlboro, Mass.	2.00
Mačiuskienė J., Worcester, Mass.	3.00
Kvederienė L., Pittsburgh, Pa.	3.00
Lwaša J., New Haven, Conn.	3.00
Dovidaitienė M., Waterbury, Conn... ..	2.00
Rupslaukis S., S. Omaha, Nebr.	2.00
Barskaitis P., Kenosha, Wis.	3.00
Karnilienė R., Norwood, Mass.	3.00

Visiems aukotojams nuoširdžiai dėkojame.

Tėvai Marijonai.

Katalikų Pasaulyje

POPIEŽIUS SVEIKSTA; SIŪS PASVEIKIMO LINKĖJIMUS

Vatikanas. — Vėliausiomis žiniomis, Šventojo Tėvo Pijaus XI kojose ir dešinėje rankoje skausmai polaiptui mažėja ir Jo Šventenybė jaučias daugiau gyvensnis.

Popiežius nusprendė suteikti specialų apaštališką laiminimą visiems, kurie prisituntę pasveikimo ir kitus linkėjimus.

Bus atspausdinti atitinkami įvairiomis kalbomis laišakai su apaštališko laiminimo žodžiais ir išsiųsti linkėjimams.

Praeitą sekmadienį Šventasis Tėvas priėmė audijencijon vieną Ispanijos vyskupą. Svarstyta Bažnyčios reikalai Ispanijoje.

MIRUSIO VYSKUPO M. GALLAGHERO NUOPELNAI BAŽNYČIAI

Detroit, Mich. — Sausio 27 d. įvyko a. a. vyskupo M. Gallaghero laidotuvės. Dalyvavo eilė vyskupų ir šimtai kunigų.

Miręs vyskupas ne tik pasižymėjo kaip gabus ir sumanus vyskupijos administratorius, bet taip pat visados giliai dėmėjosi ir įvairiais viešaisiais klausimais.

Vėlionis vyskupas kone devynioliką metų valdė vyskupiją. Tuo laikotarpiu katalikų skaičius vyskupijoje nuo 386,000 padidėjo iki 607,434. Tą pat laiką bažnyčių skaičius nuo 246 padaugėjo iki 345, o kunigų nuo 254 iki 587. Mokinių skaičius katalikiškose mokyklose nuo 44,436 priaugo iki 102,395.

Vėlinio vyskupo pastangomis 10 religinių bendruomenių įsteigė savo namus Detroito vyskupijoje. Pastatyta penkios katalikiškos ligoninės, vyskupijos kanceliarijai moderniški namai, kžuriuose sucentruota visi vyskupijos darbai. Be kitko dar pastatyta ir švč. Širdies seminarija, kainavusi milijoną dolerių. Be to, jam bevaldant vyskupiją Detroito įsteigė dvi lietuviškos parapijos.

VOKIETIJA MELDŽIASI UŽ KATALIKŲ MOKYKLAS

Berlynas. — Visi Vokietijos katalikų vyskupai paskyrė specialias maldos bažnyčiose sekmadieniais ir kitomis šventėmis, kad Dievas apsaugotų katalikiškas mokyklas, kurias naciai nori panaikinti, kad visoje Vokietijoje turėjus tik vienas nacių berelgines mokyklas.

Savo keliu vyskupai, kiek leidžia aplinkybės, kovoja sunaciais už konkordato vykdymą. Nes konkordatų katalikiškų mokyklų išlaikymas užtikrintas.

DETROITO VYSKUPIJAI PASKIRTAS ADMINISTRATORIUS

Detroit, Mich. — Detroito vyskupijai administratorium paskirtas vyskupijos generalvikaras ir kanceleris mons. J. M. Doyle.

Jis valdys vyskupiją iki bus paskirtas naujas vyskupas vietoj mirusio vyskupo M. Gallaghero.

MANILOJE LAUKIAMAS POPIEŽIAUS ATSTOVAS

Manila, Filipinų salos. — Ateinanti trečiadienį čia atidaromas 33 tarptautinis Eucharistinis kongresas. Laukiamas atvykstantis šv. Tėvo asmenišką atstovas, J. E. kard. Dougherty, Philadelphijos arkivyskupas.

Kongreso paskutinę dieną, vas. 7 d., sergantis Popiežius per radiją gyvu žodžiu suteiks apaštališką laiminimą kongreso dalyviams.

MONTREAL'Ė (KANADOJ) MIRĖ BROLIUKAS STEBUKLADARYS

(Mūsų korespondento)

Montreal, Canada. — Broliuko Andre mirė sausio 6 d., 1937 m., sujudino šį miestą ir apylinkes. Jis yra įsteigęs šv. Juozapo oratoriją, kuri į trumpą laiką pragarsėjo taip, kad joje žmonės iš visų šalių lankėsi,

kaipo į stebuklingą šventovę, kad apturėjus ypatingų malonių.

Broliukas Andre gavęs leidimą nuo vyresniųjų, nusinešdavo ant vieno aukšto kalno šalia vienuolyno, šv. Juozapo (jo globėjo) statulą ir meldavosi. 1885 metais jo pastangomis buvo pastatyta nedidelė medinė koplytėlė. Trumpu laiku ji pasidarė ankšta, nes joje daugelis lankančių žmonių per užtarymą šv. Juozapo patirdavo nepaprastų malonių: ligoniai atgaudavo sveikatą, raišieji pagydomi; taigi dėl žmonių minių nuolatinių lankymosi mažoji koplytėlė buvo padidinta, pagražinta. Koplytėlėje, kuri buvo paves-ta šv. Juozapo globai, Broliukas Andre per užtarymą šv. Juozapo buvo stebuklingu gydytoju. Jis mokindavo nemokančius, paguosdavo nuliūdusius, ir meldavo prašančiųjų intencijomis. Ir nevienas per jo maldas nuo Dievo patyrė nepaprastų malonių bei stebuklingų išgydymų.

Broliukas Andre, pranežų kilmės, mirė sulaukęs 91 metų amžiaus. Jo laidotuvės buvo nepaprastai didelės ir iškilmingos. Jis buvo palaidotas savo įsteigtoje koplytėlėje, kuri šiandien žmonių minių nuolatos lankoma iš įvairiausių pasaulio kraštų, ir kurioj apturi stebuklingų užtarymų.

LIETUVIAI AMERIKOJE

JAU ATVYKO VARGDIENĖS SESERYS

Chicago, Ill. — Paviešėjusios apie dvi savaites Marianapolio kolegijoje, Thompson, Conn., sausio 30 d. atvyko 4 švč. Pan. Marijos Vargdienių Seserys iš Lietuvos. Kaip jau buvo rašyta, jos darbuosis Tėvų Marijonų seminarijoje, Hinsdale, Ill.

Tą pačią dieną aplankė *Laivo* ir *Draugo* redakcijas, ir visas Marijonų įstaigas Chicagoje.

Naujoj darbuotėj linkimė Seselėms daug Dievo palaimų!

MINĖJO ARK. JURGIO MATULEVIČIAUS MIRTIES SUKAKTĮ

Chicago, Ill. — Ketvirtadienį, sausio 28 d., Aušros Vartų parap. salėj įvyko a. a. Ark. Jurgio Matulevičiaus mirties sukakties minėjimas. Susirinko žymesnieji Chicagos ir apy-

linkės veikėjai, kurie išskėlė Ark. Matulevičiaus nuopelnus bei nuveiktus darbus Bažnyčios bei Tėvynės naudai. Gražioj nuotai-koj praleidę vakarą visi išsiskirstė gražių įspiūdžių bei pasiryžimų pilni.

PAŠVENTINTA NAUJA BAŽNYČIA

East Vandergrift, Pa. — Sausio 31 d., 10:30 val. ryto buvo pašventinta nauja lietuvių šv. Kazimiero parapijos bažnyčia.

Pontifikales Mišias laikė kun. Alfred Koch, O.S.B., iš šv. Vincento Archabbey, Latrobe, Penna.

Naujoji bažnytėlė pastatyta iš baltų plytų. Didesnė, negu senoji, medinė, kuri sudegė sausio 7 d., 1936 metais.

Nežiūrint bedarbės ir potvynio praeitą pavasari, kuris šioj kolonijoje padarė didelius nuostolius, klebono kun. J. Herdegen pastangomis ir parapijonų nuoširdžiu pritarimu, pasisekė per įvairius parengimus sukelti fondą naujos bažnyčios pastatymui. Štai, dabar lietuviai ir džiaugiasi savo nauja bažnyčia, kuri iš visų apylinkių išrodo gražiausia.

ISIGIJO VARPĄ

Lawrence, Mass. — Sausio 24 d. kleb. kun. Jr. Juras pašventino parapijiečių įgytą varpą. Kūmais buvo P. Baronas, M. Buivydaitė, St. Uždavynys ir El. Navickienė. Šventinimo apeigos buvo labai iškilmingos.

Klebonui asistavo kun. J. Švagždys, kun. J. Zabulionis ir klir. J. Padvalskis. Varpas pakrikštytas Povylo vardu.

Pamokslą pasakė kun. J. Švagždys. Iškilmės baigtos Palaiminimu.

Angliškų laikraščių reporteriai iškilmes nu-fotografavo ir plačiai aprašė.

KAIP GYVUOJA LIETUVIAI BE SAVO PARAPIJOS?

Haverhill, Mass. — Labai retai matoma žinių iš šios kolonijos katalikų veikimo, ir gal manoma, kad šioje kolonijoje nėra jokio katalikų veikimo. Bet iš tikrųjų lietuviai katalikai nemiega ir darbuojasi kiek gali. Katalikai neturi savo grynai lietuviškos parapijos, bet turi bažnyčią, kuri yra šv. Ritos (airių) parapijos globoje, kurioje yra lietuvis kunigas Feliksas Norbutas.

Nors yra labai sunku darbuotis be savo

parapijos, bet veikia kiek gali, turėdami viltį, kad kada nors J. E. kardinolas gražins lietuviams parapiją.

Bažnyčia buvo labai apleista per ilgus laikus todėl, kad nebuvo lietuvių kunigo, ir lietuviai katalikai visai nemanė, kad kada vėl gaus lietuvių dvasios vadą, nors dažnai prašė airių klebono, kad jis gautų lietuvių kunigą, bet vis negavo teigiamo atsakymo. Lietuviai katalikai jau buvo netekę energijos ir nesirūpino sukelti pinigų bažnyčios pataisymui, sakydami: "Kam mes duosime ir taisyssim dėl airių naudoms." Daug lietuvių katalikų buvo pradėję eiti ir rašyti į lenkų parapiją; kiti visai pametė Bažnyčią.

Bet laikui bėgant, laimė pasirodė; susilaukėme kunigo Felikso Norbuto. Lietuvių katalikų akys prašvito ir visi nudžiugo, ir į trumpą laiką susitvėrė Lietuvių Romos Katalikų Veikimo Komitetas, ir pradėjo veikti; rengė įvairias pramogas ir aukavo kiek kas išgalėdamas, kad sukelti užtektingai pinigų dėl pataisymo šv. Jurgio lietuvių bažnyčios. Dabar šioj parapijos lietuvių veikimas nepasilieka uolome nuo kitų parapijų. "Turėkime viltį," sako haverhilliečiai, "Dievas mūsų neapleis, ir susilauksime parapijos ir lietuvių klebono."

NAUJI VARGONAI

Cambridge, Mass. — Parapijos choras darbuojasi, kad sukeltų kapitalą geriems naujausios mados vargonams. Dabar vargonų fondas siekia per 800 dol. Klebonas, vargonininkas ir choristai būtinai norėtų Velykų metu išgirsti naujų vargonų balsus. Tas bus galima realizuoti, jei ateis kas nors su gausesnėmis aukomis pagelbon. Iki šiol gausiausias aukas yra teikę: kun. F. Juškaitis ir Ad. Jankauskas po 100 dol., kun. J. Plevokas, p. Gailevičienė ir N.N. po \$25, J. Gailevičius, choristas, \$10.

PAVYZDYS KITOMS KOLONIJOMS

Providence, R. I. — Sausio 24 d. prasidėjo dvilypis vėjus. Vėjus pradėtas iškilmingomis šv. Mišiomis ir pamokslu lietuviškai ir angliškai.

Pirmas vėjus tikslas yra: kad kiekvienas lietuvis katalikas savo namuose turėtų nors vietos mokytoju, žinomų organizacijų vadu.

vieną lietuvišką katalikišką laikraštį. Nes laikraštis yra kaip draugas. Žmogų gali pažinti iš jo draugų, nes, jei su gerais draugais draugausi, pats geras būsi. Taip pat ir su laikraščiais; jei blogus laikraščius skaitysi, pats tokiu tapsi.

Antras vėjus yra jaunimui, kad kiekvienas jaunuolis priklausytų prie vienos arba kitos organizacijos.

Iš tikrųjų tai yra sveikintinas užsimojimas. Kad visos parapijos pasektų providenciečius, abejonės, už trumpo laiko nebūtų šeimos, kuri neskaitytų katalikiško laikraščio, nei parapijos, kurios jaunimas nebūtų organizuotas.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

BAIGIA GRIAUTI RUSŲ CERKVĘ

Šiauliai. — Pastaruoju laiku rusų stačiatikių cerkvė, kuri savo laiku buvo pastatyta rusifikacijos tikslams greta katalikų bažnyčios, jau baigiama griauti. Stačiatikiai kitą cerkvę yra numatę pasistatyti ant savo kapinių.

VYSK. PASKYRĖ NUOLATINĮ KUNIGĄ

Gardai (Padubysio vals.). — Čia nuo senų laikų yra užsilikusi medinė bažnytėlė, kurioj paprastai pamaldos būdavo laikomos tik didžiųjų švenčių antrosiomis dienomis. Bet p. Radavičienei iš Gardelių sumanius paaukoti prie minėtos bažnytėlės žemės sklypą, taip pat pasižadėjus ir kitiems gyventojams lėšomis paremti bažnytėlės reikalus, ir plačiai apylinkei prašant, — vyskupas paskyrė nuolatinį kunigą. Dabar pamaldos bus laikomos kiekvieną šventadienį. Apylinkės žmonės tuo labai džiaugiasi, nes kai kuriems bažnyčion tekdavo vykti net apie 8 klm.

MIRĖ JOKŪBAVO KLEBONAS

Sausio 7 d. vakare Klaipėdos Raud. Kryžiaus ligoninėje dėl gripo komplikacijų mirė Jokūbavo klebonas, kun. Longinas Inčiūra. Vėlionis sirgo neilgai, prieš Kalėdas dar buvo sveikas. Pastaruoju laiku turėjo daug rūpesčių ir nemalonumų su labai aktingu

DVASINĖ KRIZĖ IŠNYKO

Aviliai. — Čia dejavimų, kad katalikams nesiseka, nėra, nes nuolat žygiuojama į priekį. Bendros Komunijos ir pasiaukojimai Švč. Jėzaus Širdžiai nepaprastai atgimdė šią parapiją ir pagamino ypatingai gerų kovotojų už Kristaus teises. Jų veikimo kursai — prie altoriaus, jų darbo vaisiai — laimėjimai vienas po kito.

Pirmą sausio mėn. sekmadienį buvo atnaujintas bažnyčioje pasiaukojimas Švč. Jėzaus Širdžiai.

KRETINGA DAR PAGRAŽĖS

Kretinga. — Kad išvydus Lietuvos pajūrį, Birutės kalną — pirmiausia lietuviai išvysta Kretingą, pranciškonų įstaigas, stebuklingąjį šv. Antano paveikslą. Čia lankosi lietuviai, čia lankosi užsieniečiai.

Kretingos puošimu ypatingai rūpinasi pranciškonai. Gana per trumpą laiką atremontavo ir praplėtė seną vienuolyną, pastatė erdvius gimnazijos rūmus, jaukius ir didingus šv. Antano namus ir Liurdo grotą.

LUKŠIŲ VYRŲ GRAŽIOS PASTANGOS

Lukšių parapijos kapai prižėlę įvairiausių brūzgų darė negražų vaizdą. To negalėjo pakęsti jauni vyrai pavasarininkai. Susitarę su dvasios vadais, Jurbūdžių ir Kampinių kuopelių 29 pav-kai vyrai iškirto brūzgus. Kitų šešių kuopelių vyrai ruošiasi kapų aptvėrimo, medžiais apsodinimo ir takų pravedimo talkai.

Lukšių vyrai suruošė, taipgi, religinį sekmadienį gruodžio 6 d. Tik po šv. Mišių pagiedojo šv. rožančių. 9 val. giedojo šventas giesmes, ėjo bendrai prie šv. Komunijos ir klausė pamokslą apie vyrui tikėjimo reikalingumą.

DAR VIENAS ŠVIESOS ŽIDINYS

Patašinė (Marijampolės vals.). — Patašinėje prie ten esamos koplyčios įsteigtas gražus knygynas (per 500 knygų). Yra auklėjimosi, religinio, mokslinio, beletristikos ir šiaip įvairaus turinio gerų knygų. Knygy-

nas įsteigtas daug pavasarininkijai pasidarbavusio kun. J. Gylio, M.I.C. Jis knygyną įsteigė kitų aukomis, jam tvarkyti susilaukė padėjėjų ir knygynas dabar sutvarkytas moderniškai, praktiškai ir gražiai.

SMARKIAI BAUDŽIA UŽ KEIKSMUS

Pandėlis. — Jau buvo rašyta laikraščiuose, kad yra priimtas įstatymas bausti už keiksmus, ypatingai už nedorus rusiškuosius. Šiomis dienomis Pandėlio apylinkėse teismas nubaudė vieną pilietį P. A. 100 litų baudos už keiksmus.

KADA BUS ATIDARYTA BAZILIKA?

Vilnius. — Šių metų pradžiai buvo žadama jau baigti Vilniaus bazilikos remontą, tačiau dėl stokos lėšų tas darbas užsitęsė ir, greičiausia, remontas bus baigtas vasario pabaigoje. Manoma, kad Velykų pamaldos jau galės būti laikomos bazilikoje.

Papilė. — Vietos vikarų pastangomis jau suorganizuota 300 katalikų vyrų.

Amer. Liet. Kolegijos Amžinoji Narė-Rėm.

A. † A.

PETRONĖLĖ LABECKIENĖ

Užmigo Viešpatyje sausio 22 d., 1937 m., Hartford, Conn.

Laidotuvių dienoje, sausio 25 d., Marianopolio kolegijoje buvo atlaikytos dvejios šv. Mišios. — Prašoma gerb. Rėmėjų vėlionės sielą atminti savo maldose ir šv. Komunjose.

Platinkite naudingiausį laikraštį Tėvų Marijonų savaitraštį

“Kristaus Karaliaus Laivas”

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. Canal 7790

T. Marijonų Rėmėjo mokestis ir “Laivas” metams \$3.00
Vien tik laikraščio “Laivo” prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00. Atskiras numeris 5c